

HOTEL MAGNIFIQUE

EMILY J. TAYLOR

A mű eredeti címe: *Hotel Magnifique*
Szöveg: Emily J. Taylor
First published in the United States of America by Razorbill,
an imprint of Penguin Random House LLC, 2022
Copyright © 2022 by Emily Taylor Creative LLC
Design by Tony Sahara
Hungarian Translation © Cséplő Noémi
All rights reserved

Kiadta a Menő Könyvek, a Manó Könyvek Kiadó Kft. ifjúsági
könyvkiadója, az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja. 2022
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
www.menokonyvek.hu
Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Felelős szerkesztő: Edinger Katalin
Fordította: Cséplő Noémi
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Nyomdai előkészítés: 9s Műhely

ISBN 978-963-584-143-1

Készült a Generál Nyomdában
Felelős vezető: Hunya Ágnes

GYakran előfordult, hogy előbb hallottam a húgomat, mint ahogy láttam volna. Ma este sem volt ez másként. Zosa tiszta hangja kiáradt a Bézier Residence nyitott ablakán, és éppen úgy szólt, mint édesanyánké – legalábbis egészen addig, amíg egy durvább nótába nem kezdett, amely a férfiak bizonyos testrészét hasonlította egy bizonyos gyümölcshöz.

Beóvakodtam, igyekeztem észrevétlen maradni a népes hallgatóságban. Két fiatalabb lány úgy tett, mintha láthatatlan partnerrel táncolna, de minden tekintet a húgomra szegeződött, a legtehetségesebbre a szobában.

A Bézier Residence-ben szobát bérlő lányok egyvalamiben hasonlítottak: szinte mind alantas munkát végeztek; mosogatólányok, gyári munkások, szappanfőzők, hogy csak néhányat említsek a Durc régi dokkjaiban végezhető, rosszul fizető munkák közül. Jómagam a Tannerie Fréllac-nál dolgoztam, a bőrcserzőben, ahol a nők horpadt timsós edények és festékes kádak fölött görnyedtek. De Zosa más volt.

– Boldog születésnapot! – kiáltottam fel, amikor a húgom dala véget ért.

- Jana! - hajolt meg felém Zosa. Hatalmas barna szeme kiragyogott sápadt, sovány arcából.

- Megetted az ebédet? - Mindig hagytam neki valami ennivalót, de ennyi lánnyal magunk körül az étel gyakran eltűnt.

Zosa felmordult.

- Persze. Nem kell minden este számonkérned rajtam.

- Dehogynem. Én vagyok a nővéred, és ez a legfontosabb feladatom.

Zosa felhúzta az orrát, én pedig megpöcköltem, majd betétúrtam a zsákomba, előhúztam az újságot, ami majdnem a napi fizetésem felét elvitte, és a kezébe nyomtam.

- Az ajándékok, kisasszony!

Itt a születésnapokat nem cukorkákkal ünnepeltük, azokért keservesen meg kellett dolgozni, és drágábbak voltak az aranynál.

- Egy újság?

- Álláshirdetésekkkel - biccentettem, majd mosolyogva nyitottam szét a lapot a megfelelő oldalon.

Az egymás alatt sorakozó fényes ruhaüzletek, cukrászdák, parfümériák által meghirdetett állásokra egy tizenhárom éves lánynak, aki egyetlen nappal sem tűnt idősebbnek tízévesnél, esélye sem lehetett. De nem is ezeket szántam neki.

A fentieket átugorva egy olyan hirdetésre böktém, ami egy órája tűnt fel a város újságjaiban.

A tinta élénklila volt, mint az Aligney-ben őshonos vérvörös mák, vagy mint a zúzott ametiszt, és üde színfoltként emelkedett ki az újság fekete-fehér tengeréből.

A lányok köréŋk gyűltek, hogy láthassák a csiszolt holdkő ragyogását is felűlműlő lila tinta káprázatát.

Cím nem volt megadva, de erre a legendás hotelnek nem is volt szüksége. Mindig ugyanabban a sikátorban jelent meg a régi városrészben, körülbelűl tízévente. Mostanra talán az egész város ott szobrozott, várva, hátha esélyűk támad egyetlen éjszakára a hotelben.

Évekkel ezelűtt, amikor a hotel legutűbb felbukkant, a város gazdagabb lakosai már elűre megkapták a meghívűjukat. Aztán amikor a hotel megjelent, néhány különűsen értékes meghívűt osztottak szét a város lakosai között. Szállásadűnk, Minette Bézier is a szerencsések között volt.

Aznap éjjel a vendégek beléptek a hotelbe, és az épűlettel együtt eltűntek. Két héttel késűbb aztán váratlanul bukkantak elű a semmibűl ugyanabban a sikátorban. Az ujjaim megremegtek, elképzelttem, ahogy épp feltűrűm a saját meghívűm pecsétűjét. De ha olyan szerencsénk is lenne, hogy meghívűhozz jutunk, még mindig fizetűnk kellene a szobáért – ami viszont nem volt olcsű mulatság.

– Azt akarod, hogy jelentkezzem a hidetésre? – húzta össze Zosa a szeműldűkét.

– Nem egészen. Én fogok jelentkezni. Téged meghallgatásra viszlek, énekesként.

Immár négy éve volt, hogy először meghallgatásra vittem őt, ám az nem a javunkra sült el. Annyira felfordult az egészsől a gyomrom, hogy aztán nem próbálkoztunk újra. De ma egyrészt születésnapja volt, másrészt pedig a Hotel Magnifique-ről volt szó. Az egész valahogy másnak, furcsán tökéletesnek tűnt.

– A hotelekben mindig szükség van énekesekre. Mit gondolsz?
– tettem még hozzá, mire olyan mosoly jött válaszul, hogy a lábujjamig beleborzongtam.

Az egyik idősebb lány a füle mögé simította zsíros szőke hajának egy tincset, és így szólt:

– Ez a hirdetés csak ugratás. Csoda lenne, ha bármelyikünk is állást kapna ott.

– Nem hiszem – húztam ki magam dacosan.

– Tégy, amit akarsz, én biztos nem vesztegetném rá az időmet
– rántotta meg a vállát a szőke lány, majd elfordult.

– Szerinted igaza van? – biggyesztette le tökéletes száját Zosa.

– Határozottan nem – vágta rá talán túl gyorsan. Zosa homlokán elmélyült a ránc, mire halkán káromkodtam egyet, és végigfuttattam a hüvelykujjamat anya régi nyakláncán.

Az értéktelen lánc verdanni aranyból készült, merev volt, akár az acél. mamácska mindig azzal viccelődött, hogy a gerincem is ilyen anyagból készült. Gyakran morzsolgattam, ha jól jött volna Mamácska tanácsa Zosával kapcsolatban. Nem mintha bármikor is segített volna – a halott anyák nem túl jó tanácsadók.

– A hotel nem adott volna fel hirdetést, ha senkinek nem lenne esélye. Holnap megmutatjuk nekik, mink van. Amint rájönnek, milyen zseniálisak vagyunk mindketten, örökre búcsút vehetünk ettől a helytől.

Az ötlet izzó széndarabként égette a mellkasomat. Az ujjaim remegtek, ahogy – mamácska szokása szerint – megigazítottam Zosa fekete fürtjeit.

– Mutassuk meg a hirdetést Bézier-nek. Ő tud itt a legtöbbet a hotelről.

Zosa ragyogó tekintettel biccentett. Kihúztam az újságot a hűgom ujjai közül és elindultam. Lányok hada követett két lépcsőfordulón át, míg a kedvenc helyiségembe nem értünk. Mielőtt Bézier megvette az épületet, a harmadik emeleti szalon matrózok szálláshelye volt, dugig polcokon heverő antik hajózási térképekkel és távoli helyek atlaszaival, amiket szívesen lapozgattam.

Bézier a kandalló előtt ült, harisnyás lábát a párkányon nyugtatva. Odakint eső mosta Durc kikötőjét, amitől az általam annyira gyűlölt város elmosódott pocsolyává vált.

– Mi történt? – kérdezte pengeéles ajkakkal, ahogy mind betódultunk.

A kezébe nyomtam a hirdetést, melynek lila tintáján megcsillant a tűz fénye, Bézier sápadt arcán pedig halvány mosoly terült szét.

– Baj van? – kérdezte egy lány a hátam mögött.

Bézier a kandalló fölött, keretben függő évtizedes pergamenre pillantott, a meghívójára. A gyér fényben a régi lila tinta ugyanolyan ragyogással fénylett, mint a hirdetése.

– Szóval a Hotel Magnifique visszatér.

Az ajtó újra kinyílt, és kíváncsiskodók újabb tömege zsúfódott be.

– Úgy hallottam, a vendégek reggelire folyékony aranyat isznak pezsgőspoharából – mondta a hátsó sarokban egy lány, mire mindenki fontosnak találta elmesélni az általa hallott pletykákat.

- Azt mondják, a párnák toll helyett felhőkkel vannak megtöltve...

- Azt hallottam, minden éjjel háromszor kerülnek meg a világot...

- És hogy a csinos ajtónállók mind távoli országok hercegei...

- Akik biztosan nagyon jól csókolnak. - Egy hamvas bőrű, piroszopzsgás lány közönséges mozdulatot tett a nyelvével, amit Zosa szerencsére nem látott. Húgom arcára a hallottak széles mosolyt csaltak.

Sajnos senki nem tudta megmondani, mennyi igaz a pletykákból: a vendégek a kijelentkezéskor minden ott szerzett emléket elvesztették. A csomagjaikon kívül a hotel vendégei csak túláradó boldogságot hoztak magukkal. Bézier maga bevallotta, hogy a temérdek mosolygástól úgy megfájdult az állkapcsa, hogy jegelni kellett.

Kíváncsian néztem Bézier-re, aki elhomályosuló tekintettel üldögélt, mintha a hotel visszatérte mégis emlékeket ébresztett volna benne. Már épp nyitottam a számat, hogy kérdezzek valamit, amikor Zosa elém furakodott.

- Látta a magisztert is?

A magiszternek nevezett hotelmester volt a hotel első embere, és legalább olyan hírnévvel bírt, mint az épület maga.

Bézier önelégülten biccentett és mesélni kezdett.

- Egyszer erre járt a hotel, amikor még fiatal és csinoska voltam. A magiszternek volt a legragyogóbb mosolya, amit valaha láttam, szinte sugárzott, ahogy köszöntötte a tömeget. Virágot varázsolt elő a levegőből, és átnyújtotta nekem - mondta a szállásadónk, és úgy tett, mintha elkapna egy apró csokrot. - A bokrétának áfonyaillata volt, és köddé vált a kezemben. Aztán eltelt egy évtized, mire újra erre járt a hotel, és a magiszter egy szemernyit sem változott.

- Ugyanaz a ruha volt rajta? – kíváncsiskodott valaki.

- Dehogyis, te tökfej! Ugyanúgy nézett ki. Ugyanaz az arc, ugyanaz a sárm. Nem öregedett egyetlen napot sem. Ennek azért van értelme, nem? Elvégre ő a legnagyobb suminaire a világon.

A lányok levegő után kapkodtak a suminaire szó hallatán, ami a varázsló szó régi verdanni változata volt.

A hotelen kívül a suminaire-ek hihetetlenül veszélyesek voltak a világra. Azt pletykálták, a mágia kamaszkorban épül be a suminaire-ek véérébe, míg csak ellenállhatatlan erővel ki nem tör, ami jó eséllyel okozhat sérülést vagy akár halált is a közelben lévők számára.

Mások azt mondták, hogy sötét felhőként folyik ki a gyermekek orrán.

Megint mások pedig azt, hogy úgy néz ki, mintha fekete ujjak mardosnák a gyermekek torkát. Ráadásul egy hétköznapi gyereket semmi nem különböztetett meg egy suminaire-től, amíg az utóbbiból ki nem áradt a mágiája.

Persze mindenféle szóbeszéd járta, hogy mire kell figyelni. Az olyan fura dolgok, mint a vér utáni vágó vagy a feketéváló nyelv is szerepeltek a listán. De akadt néhány gyerek, akik halálos sérülésből gyógyultak fel, így derült ki, hogy mágia csörgedezik az ereikben. De igazán semmivel nem lehetett bebizonyítani, hogy valaki mágikus erővel bír.

Akárhogy is, Verdannban olyan veszélyesnek ítélték meg a mágiát az elmúlt évszázadokban, hogy azokat a gyerekeket, akikről úgy sejtették, suminaire-ek, megfojtották vagy máglyára vetették.

A hotelben viszont a mágia biztonságos volt. Mindenki tudta, hogy a mágiszter bűbájjal itatta át valahogy az épületet, így lehetővé tette a suminaire-ek számára, hogy mágikus képes-

ségeiket gyakorolhassák anélkül, hogy bárkiben is kárt tennének. Senki nem tudta, miként működött a dolog, de mindenki szerette volna személyesen megtapasztalni az élményt.

Mielőtt bárki is feltehetett volna egy újabb kérdést, Bézier tapsolt egyet.

- Későre jár. Mindenki menjen a szobájába.

- Várjon! – szólaltam meg. – Most, hogy a hotel visszatért, emlékszik bármire? Tényleg olyan varázslatos, ahogy a szóbeszéd járja? – Alig hagyták el a szavak az ajkamat, máris szégyelltem magam miattuk.

Bézier azonban nem nevetett ki, és még csak meg sem lepődött. Inkább elgondolkodva a kandalló felett függő régi meghívóra pillantott.

- Talán még varázslatosabb is – mondta végül keserűen.

Érteleni véltem bánatát. Magam is vigasztalhatatlan lettem volna, ha nem emlékeznék életem legizgalmasabb időszakára. Bézier a tűzbe dobta az újsághirdetést, majd hirtelen hátratántordott.

- Szentséges ég!

A papír megpörkölődött, rózsaszínre, majd zöldre és vörösre változott, ragyogó szivárványszínekbe öltöztetve a kandallót. A lángok egyre magasabbra csaptak, fel a kéménybe, színpompásabb látványt alkotva, mint a híres Marigny bevásárlóutca kirakatai.

- Ez mágia! – suttopta Zosa.

Hideg futkározott a hátamon. Volt tehát alapja a Hotel Magnifique-ről szóló pletykáknak. A való életben a mágia ritkán bukkant fel, veszélyes volt, és kerülendő. De valamiképpen abban a hotelben épp ellenkezően működött, és holnap talán esélyünk lehet arra, hogy magunk is megtapasztalhassuk.